

- b) jiným léčivem na předpis, než je léčivo, které by mohlo být předepisováno pacientovi v případě neexistence pobídkového programu,

pokud taková jiná léčiva na předpis spadají do stejné terapeutické třídy léčiv používaných k léčení určitého zdravotního stavu pacienta.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků (Úř. věst. L 311, s. 67; Zvl. vyd. 13/27, s. 69)

Žaloba podaná dne 13. února 2009 – Komise Evropských společenství v. Francouzská republika

(Věc C-64/09)

(2009/C 90/25)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: P. Oliver a J.-B. Laignelot, zmocněnci)

Žalovaná: Francouzská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Francouzská republika tím, že nepřijala veškeré právní a správní předpisy nezbytné k řádnému a úplnému provedení čl. 2 bodu 13, čl. 4 odst. 2 písm. a), čl. 5 odst. 3 a 4, čl. 6 odst. 3, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností (¹), nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice;

— uložit Francouzské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu své žaloby Komise uplatňuje sedm žalobních důvodů vycházejících z nesprávného provedení určitých ustanovení směrnice 2000/53/ES do francouzského práva.

Žalobkyně nejprve tvrdí, že provedení definice čl. 2 bodu 13 týkající se „informací pro demontáž“ vozidel s ukončenou životností nebylo zajištěno dostatečně jasně a přesně, jelikož odpo-

vidající vnitrostátní ustanovení má zjevně omezenější dosah, než ustanovení směrnice, a především opomíjí veškeré souvislosti s cílem vhodného zacházení slučitelného s životním prostředím, zamýšleným zákonodárcem Společenství.

Podle žalobkyně má dále opožděné provedení čl. 4 odst. 2 bodu a) za důsledek, že na trhu byla po dobu osmnácti měsíců přítomna vozidla, látky a součásti obsahující mimo rámec případů, na které se vztahuje výjimka, olovo, rtuť, kadmium nebo šestimocný chrom, neboť relevantní vnitrostátní ustanovení byla použitelná pouze na vozidla, která prošla schválením typu po 31. prosinci 2004, zatímco čl. 4 odst. 2 bodu a) směrnice uváděl datum 1. července 2003.

Žalobkyně rovněž tvrdí, že postup zavedený čl. 5 odst. 3, týkající se vydávání osvědčení o likvidaci vozidla s ukončenou životností, nebyl do francouzského práva proveden správně, což může vytvářet nejasnosti, zejména pro majitele vozidel pocházejících z jiných členských států. Komise v tomto ohledu kritizuje zejména skutečnost, že osvědčení o likvidaci není vydáváno při převozu vozidla, ale až po jeho fyzické likvidaci, a že uvedené osvědčení není předáno držiteli vozidla s ukončenou životností, ale prefektovi departementu, ve kterém bylo vozidlo registrováno.

Začtvrté, Komise si stěžuje na provedení čl. 5 odst. 4, které odporuje jeho užitečnému účinku, jelikož umožňuje některým autorizovaným zařízením, schváleným vrakovišťům, odmítnout převzetí vozidla s ukončenou životností a nestanovuje ve prospěch těchto vrakovišť žádný kompenzační mechanismus.

Stejně tak provedení čl. 6 odst. 3 nerespektuje pojem „rozebrání“ označující první část zpracovávání vozidel s ukončenou životností, a sice odstranění snadno oddělitelných dílů před provedením odstranění znečišťujících látek.

Žalobkyně rovněž kritizuje provedení čl. 7 odst. 1, jelikož francouzské orgány podporují recyklaci součástí vozidel „vždy, kdy to umožňují technické a hospodářské podmínky“, zatímco směrnice uvádí přísnější povinnost recyklace, a to tehdy, „je-li vhodná z hlediska životního prostředí“.

A konečně, Komise zdůrazňuje skutečnost, že čl. 8 odst. 3 ukládá členským státům povinnost přijmout jasná opatření k tomu, aby výrobci vozidel nebo součástí poskytovali pro každý typ nového vozidla uvedeného na trh informace pro demontáž v podobě příruček nebo s využitím elektronických médií.

(¹) Úř. věst. L 269, s. 34; Zvl. vyd. 15/05, s. 224.